

Письмо

• Писати з високим ступенем граматичної коректності чіткі структуровані тексти, завдання та звіти академічного та професійного спрямування, розгортаючи, порівнюючи, підтримуючи і деталізуючи погляди додатковими думками, наводячи аргументи і приклади

- Заповнювати бланки для академічних та професійних цілей з високим ступенем граматичної коректності.
- Готувати і продукувати ділову та професійну кореспонденцію.

Соціолінгвістична та прагматична компетенції.

• Розуміти, як ключові цінності, переконання та поведінка в академічному та професійному середовищі України відрізняються при порівнянні однієї культури з іншими (міжнародні, національні, інституційні особливості).

• Розуміти різні корпоративні культури в конкретних професійних контекстах і те, яким чином вони співвідносяться одна з одною.

• Застосовувати міжкультурне розуміння у процесі безпосереднього усного і писемного спілкування в академічному та професійному середовищі.

• Належним чином поводити себе й реагувати у типових світських, академічних і професійних ситуаціях повсякденного життя, а також знати правила взаємодії між людьми у таких ситуаціях (розпізнавання відповідних жестів, спілкування очима, усвідомлення значення фізичної дистанції та розуміння жестикуляції у кожній з таких ситуацій).

Програма навчальної дисципліни

Змістовий модуль I. Регулювання діяльності банків в умовах глобалізації економіки Тема 1. Міжнародна економічна інтеграція та міжнародний менеджмент. Розглядаються питання про форми міжнародної економічної інтеграції; регулятивні інститути глобальної економіки (IMF, IBRD etc.); транснаціональні корпорації; ділову етику в контексті глобалізації. Студенти знайомляться з основними особливостями маркетингу в банках, особливостями складання анкет для проведення опитування клієнтів у банках. Приділяється увага опрацюванню мовних моделей, необхідних для читання, розуміння та перекладу спеціальної літератури з питань, що розглядаються. Активізуються граматичні моделі в процесі удосконалення навичок усного мовлення та письма. Робота над розвитком навичок академічного письма. Опрацювання мовних моделей для ведення дискусії.

Змістовий модуль II. Особливості складання фінансової звітності. Тема 2. Особливості складання фінансової звітності. На прикладах автентичних матеріалів вивчаються особливості ведення фінансової звітності: бухгалтерського балансу, звіту про фінансові результати, звіту про рух грошових коштів та звіту про власний капітал. Студенти активізують мовні експоненти для роботи із табличними даними та графіками. Приділяється увага опрацюванню термінології, необхідної для читання, розуміння та перекладу спеціальної літератури з питань, що розглядаються. Активізуються граматичні моделі в процесі удосконалення навичок усного мовлення та письма. Робота над розвитком навичок академічного письма: структура та особливості складання різного плану фінансових звітів. Опрацювання мовних моделей для ведення дискусії: giving personal opinion and paraphrasing, comparing and contrasting; speculating. Опрацювання мовних експонентів для опису графіків.

Тема 3. Індивідуальні проекти студентів. Презентація, аналіз та обговорення індивідуальних проектів студентів за тематикою, що вивчалася протягом семестру.

Тема 4 Реферування та анотування фахових текстів з друкованих та електронних джерел за тематикою, що вивчалася протягом семестру

Висновки. Отже, міжпредметна координація (співвіднесення) є дієвим засобом укріплення взаємозв'язків у навчанні фахових дисциплін та іноземної мови за професійним спрямуванням. Вона також допомагає студенту краще зрозуміти взаємозалежність речей і подій у глобалізованому світі, сприяє цілісному сприйняттю навколишнього середовища. Міжпредметна координація створює умови для актуалізації знань студентів у різних наукових галузях, спонукає до пошуку нової цікавої інформації щодо життя, ведення бізнесу, манери вирішення різнопланових проблем. Вона дає змогу кожному студенту відчувати себе дослідником, долучитись до реалій раніше не відомої, чужої культури. Експериментальна частина дослідження дає підстави стверджувати, що міжпредметна координація виявилась дієвим педагогічним засобом сприяння розширенню соціокультурної компетенції студентів економічних спеціальностей.

Література:

1. Бобильова О. Комунікативний метод як метод активізації творчих можливостей особистості / О. Бобильова // Англ. мова та література. – 2005. – № 26 (108). – С. 2–4.
2. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти : вивчення, викладання, оцінювання / [за ред. С. Ю. Ніколаєвої]. – К. : Ленвіт, 2003. – 273 с.
3. Навчальна програма з дисципліни « Професійні іноземна мова (фахова)». – Київ : Університет банківської справи Національного банку України, 2013-28 с.
4. Програма з англійської мови для професійного спілкування / [Бакаєва Г. С., Борисенко О. А., Зуєнко І. І.]. – К. : Ленвіт, 2005. – 119 с.
5. Сенченко В. О. Формування іншомовної комунікативної компетенції студентів вищих технічних навчальних закладів. Гуманізм та освіта [Електронне наукове видання матеріалів VIII міжнародної науково-практичної конференції] / В. О. Сенченко. – Режим доступу : 2006.http://www.comf.vstu.vinnica.ua/2008/txt/.

УДК 811.111:81'42

О. В. Шевченко,

Рівненський державний гуманітарний університет, м. Рівне

РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ФРАНЦУЗЬКОЇ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ТА МОВОЗНАВСТВА

Стаття присвячена вивченню комунікативної компетентності та комунікативного підходу майбутнього викладача французької іноземної мови та мовознавства.

Ключові слова: вивчення французької іноземної мови, підготовка викладачів французької іноземної мови, комунікативний підхід, лінгвістика.

Статья посвящена изучению коммуникативной компетентности и коммуникативного подхода будущего преподавателя французского иностранного языка и языкознания.

Ключевые слова: обучение французскому иностранному языку, подготовка преподавателей французского иностранного языка, коммуникативный подход, лингвистика.

The article is devoted to the study of communicative competence and communicative approach future teacher of French foreign language and linguistics.

Keywords: French foreign language teaching, teacher training, the French foreign language, communicative approach, linguistics.

Постановка проблеми у загальному вигляді. В контексті сучасної мовної освіти у вищих навчальних закладах існує проблема міжнародного та міжнародного спілкування. Іншомовна комунікативна компетентність як основа культурної обізнаності є невід'ємною складовою у підготовці студента-філолога.

Особливий інтерес до проблеми розвитку комунікативних умінь які повинні бути освоєні не лише студентами але й викладачем іноземної мови, спостерігається у галузі викладання іноземних мов. Отже, **актуальність** обраної теми обумовлюється тим, що на сучасному етапі розвитку іншомовної освіти велика увага повинна приділятися створенню відповідних умов в яких студенти-філологи могли б розвивати свої комунікативні здібності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням пов'язаним з проблемою спілкування було і залишається об'єктом вивчення для представників різних галузей науки: філософії (М. М. Бахтін, М. С. Каган, В. М. Соколова); методології (В. А. Сластьонін, Н. В. Кузьміна); педагогіки (А. А. Деркач, В. А. Кан-Калик, А. В. Мудрик). Питанням соціальної компетентності в контексті компетентнісного підходу в освіті займалися такі вчені як С. Є. Шишов, П. Шародо, Д. Кост.

Зі зростанням інтересу до проблеми розвитку франкомовної комунікативної компетентності студентів-філологів у сучасних працях вчених, значне місце відводиться: вивченню підготовки майбутніх викладачів у вищому навчальному закладі (Н. В. Майер), сутності мовної комунікації (С. Муаран), методиці навчання іншомовної мовленнєвої діяльності (Ж. Пейтард, С. Муаран).

Наукова новизна: полягає в тому, що вперше визначено поняття комунікативна компетентність викладача французької іноземної мови та його складові, обґрунтовано зв'язки між дидактикою іноземних мов та лінгвістикою з метою визначення концепцій, понять та теорій, які зможуть допомогти викладачеві французької іноземної мови покращити свої навички комунікативних вмінь.

Теоретико-методологічною основою дослідження є компетентнісний підхід в освіті (І. А. Зимня, Н. В. Кузьміна, Р. Уайт, Н. Хомський); теорія та практика професійної підготовки викладачів іноземної мови (І. А. Зимня, В. А. Сластьонін).

Мета статті – визначити умови розвитку комунікативної компетентності викладача французької іноземної мови.

Виклад основного матеріалу. Останнє велике відкриття в історії дидактики іноземної або другої іноземної мови стала поява комунікативного підходу. Незважаючи на те, що цей підхід був створений в 70-х роках, з плином часу він змінювався але його основні принципи залишились сталими: в центрі уваги студент, застосування автентичних документів, створення умовно-функціональних конструкцій, мовленнєва дія. Завдання комунікативного підходу, «навчити спілкуватися» на іноземній мові, тому він є найбільш використовуваний у навчанні французької іноземної мови.

Однією з вагомих ліній цього підходу являється «особистісно орієнтоване навчання». Тобто викладання або навчання мови розглядається як процес в якому перевага надається мовним потребам студента де вони використовують свої власні навчальні стратегії, які відповідають їхнім навчальним здібностям.

Комунікативний підхід створений та розроблений за допомогою теоретичної основи різних галузей наук, таких як: психологія, педагогіка, соціологія, лінгвістика та мовознавство, які надають викладачу іноземної мови певний статус і різноманітні ролі в процесі навчання. Ці ролі вимагають використання великої кількості знань, умінь і навичок пов'язаних з дисциплінами, які зробили свій внесок в створення комунікативного підходу та його впровадження в навчальний процес.

В цій статті ми хотіли вирішити питання підготовки викладачів французької іноземної мови, з точки зору мовленнєвих знань якими вони повинні володіти, щоб реалізувати навчання, яке відповідатиме вимогам та принципам комунікативного підходу. Для цього, в першу чергу, потрібно вказати на роль викладача, що саме об'єднує лінгвістику і дидактику іноземних мов з концепцією та практикою комунікативного підходу окрема.

Відома дослідниця яка займається питанням комунікативної компетентності І. Зимня вважає, що універсалізація перетворень у галузі освіти, забезпечення студентської й викладацької мобільності так само як і поняття комунікативної компетентності передбачає певну термінологічну уніфікацію [1, с. 42]. Тому стало питання введення поняття компетентності й компетентнісного підходу в освіті, яке визначається зміною освітньої моделі навчання майбутніх викладачів іноземної мови.

Ще одним напрямком який сприяв розвитку комунікативного підходу в освіті стало мовознавство (лінгвістика). Воно було представлено в області навчання іноземних мов у 40-х роках в період розквіту прикладної лінгвістики (використання мовних тенденцій в процесі розробки іншомовних методів навчання), яка позначила початок наукової ери в галузі навчання іноземних мов.

Саме це дало поштовх до змін в прикладній лінгвістиці і в 70-х роках призвело до появи нової галузі наук: дидактика іноземних мов, яка породила комунікативний підхід. Відтепер дидактика мов більше не підпорядковувалась лінгвістиці, а стала загальною дисципліною для всіх. Вона стала автономною і прийняла не домінуючу роль, а лише іноді вносила свої корективи які слугували опорою в навчанні: «певні проблеми які вивчає лінгвістика не цікавлять викладачів педагогіки і навпаки, деякі педагогічні аспекти мови не впливають на лінгвістику». Roulet, 1972: 90.

Е. Берард вважає що: «Комунікативний підхід має особливість урізноманітнювати умовні запозичення які використовуються. Така різноманітність здійснюється коли лінгвістика не є домінуючою і де існує велика кількість предметних дисциплін: соціолінгвістика, психолінгвістика, етнографія спілкування, аналіз дискурсу» [3, с. 48]. Можна сказати, що з тих пір коли зародився комунікативний підхід ситуація особливо не змінилася адже галузь дидактики мов завжди мала зв'язки з дисциплінами, які брали участь в її безпосередній розробці та застосуванні.

Порівняння Ж. Пейтарда і С. Муаран показує досить чітко природу цього взаємозв'язку: «Взаємодія між навчанням мов і гуманітарними науками (антропологія, етнологія, лінгвістика, психологія, соціологія, освітні науки...) є досить схожими на взаємозв'язок здоров'я та медичними науками або між управлінням та соціально-економічними науками» [8, с. 83].

Для того, щоб узагальнити це питання, ми вивчили зв'язки між дидактикою іноземних мов з лінгвістикою на основі використання двох найкращих словників в галузі дидактики мов. Перший з них *Dictionnaire de didactique des langues de R. Galisson et D. Coste* (1976), в якому чітко відчувається вплив прикладної лінгвістики. В другому словнику *Dictionnaire*

de didactique du français langue étrangère et seconde de J.-P. Cuq et al. (2003), було нараховано близько 100 записів з 660, які стосуються більше мовних наук ніж загального мовознавства.

Тому не лінгвістика і не лінгвісти диктують викладачеві як потрібно викладати. Її завдання забезпечити лише методикою та науковими матеріалами викладача, який сам повинен будувати свій шлях викладання. Адже тепер він виконує роль актора, посередника, людини яка приймає рішення, джерела знань, тренера, мотивуючого, керуючого, консультанта, спостерігача: » це аніматор у всіх сенсах цього слова» К. Тагліант [10, с. 15]

Навчальна програма є досить важкою, тому необхідно бути компетентним у всіх сферах діяльності і викладач іноземної мови повинен володіти поглибленими знаннями декількох галузей наук (особливо ті які сприяли розробці комунікативного підходу), різноманітними вміннями і навичками (які повинні доповнюватися і допомогти в подальшому розвитку професійного досвіду).

Також потрібно уточнити, що його завдання не обмежуються тими які він повинен реалізувати в аудиторії; по за нею це так само пошуковець та розробник наукових матеріалів. Саме тому існує думка, що викладач: «не являється унікальним джерелом усіх знань, але він керує та створює умови сприятливі для навчання, який вчиться навчати не для того, щоб впровадити свої академічні знання, а використати дидактичні вміння, щоб дозволити студенту приймати власні рішення в навчанні» [5, с. 83].

Однією з найбільших труднощів для викладача який використовує комунікативний підхід, це гнучкий та сприятливий характер концепції підходу, який є частиною методики. Саме тому його застосування вимагає послідовного порядку дій враховуючи потреби студента і викладач є «необхідною умовою успіху комунікативного підходу» Е. Берард [3, с. 62].

Підготовка фахівця з іноземної мови, вимагає знань двох загальних напрямків, кожен з яких має свою підсистему: педагогічна підготовка для володіння знаннями з методики викладання (техніка викладання, педагогічні матеріали, шкала оцінювання, психологія навчання...) і мовна підготовка.

На думку Ж.-П. Кука, викладач французької іноземної це, перш за все, викладач: «тієї національності і тієї вивчуваної культури яку викладає француз. Якщо дисципліна є загальною, професійна ідентичність урізноманітнюється і створюється за допомогою конструкцій власних знань і навичок» [5, с. 105]. Таким чином, потреби майбутніх викладачів та їх бачення, які вони використовують у своїй підготовці, повинні варіюватися в залежності від контексту.

Викладачам які викладають французьку мову не рідну, необхідна мовна підготовка, з метою покращення їх знань про мову та її використання. Адже коли ми говоримо про комунікативну компетентність як ключову компетентність, ми говоримо про концепцію комунікативного підходу в основі якого лежать комунікативні здібності студента.

Поняття комунікативна компетентність змінювалась після «бездоганної» моделі Якобсона. І нинішнього це кінцевий результат складного процесу. Це – здатність мовця відобразити та інтерпретувати відповідним чином певні дії з метою адаптації власного мовлення до комунікативної ситуації, враховуючи зовнішні фактори які впливають на неї: простору і часу, особливості учасників мовленнєвої дії, їх роль та ставлення до соціальних норм...» [5, с. 48].

Ця компетентність містить в собі певні складові, які по різному описувались лінгвістами після Д. Хаймса (1972). Щоразу інші аспекти були взяті за основу і кожна нова точка зору лінгвіста була провідною. Тим не менше основні елементи цієї компетентності є загальними для всіх значень; різноманітність спостерігається у вторинних компонентах.

Наприклад С. Муаран виділяє чотири складові комунікативної компетентності: лінгвістична, дискурсивна, дослідна і соціокультурна, тоді як М. Каналь і М. Свейн говорять про одну лише стратегічну компетентність. А.-С. Бертю і Б. Пай (1993) виділяють лінгвістичну, дискурсивну і стратегічну компетентності; пізніше вони додали міжкультурну та енциклопедичну компетентності. Французька дослідниця К. Кербра-Орекшионі збагатила поняття логічною та прагматичною компетентностями, в той час як П. Шародо представив лише семіолінгвістичну компетентність. Розуміння та продукування яке містить мовленнєва дія можлива при взаємодії усіх вище названих компонентів та вміння ними користуватися.

Отож кращим – якщо не єдиним – засобом навчитися спілкуватися і створити комунікативну дію, як бачимо є викладач іноземної мови, який є рушійною силою та покликаний спрямувати студента для того, щоб він досягнув бажаного результату і увібрив би в себе найкращі комунікативні навички французької мови.

Висновки. Процес підготовки викладачів іноземних мов, а особливо процес розвитку їх комунікативної компетентності повинен бути підкріплений науково-теоретичною базою. Для мовного рівня вона може формуватися за допомогою лінгвістичних знань. Основи дисципліни можуть використовуватися викладачем для того, щоб освоїти базові принципи використання комунікативного підходу і виправити свої недоліки в знаннях про мову; зрозуміти її та подолати труднощі які виникають в процесі навчання; показати свою роль і допомоги студентам навчитися говорити французькою мовою.

Кожне суспільство має свою власну систему навчання та викладання, саме тому практика викладачів французької іноземної мови може організовуватися в різних країнах по різному. Як писав Кук: «перевірка знань, умінь і навичок є навчальним процесом який веде до їх здобуття і є продуктом освіти певної культури» [5, с. 104].

Більшість програм підготовки викладачів в університеті включає в себе об'єднані курси мовознавства, тому важливо їх організувати на основі конкретних потреб кожної країни.

В контексті багатьох країн світу де французька мова вивчається як іноземна, майбутні викладачі французької іноземної мови мало, а часом і зовсім не володіють знаннями з мовознавства перед тим як вступити до університету. Тому, що в програмі середньої освіти, лінгвістика загалом це факультативний курс де найчастіше вивчається граматики. Саме тому мовознавство повинно займати провідне місце в програмі департаментів підготовки викладачів французької іноземної мови. Адже такі курси організовуються для того, щоб подолати труднощі які виникають при використанні концепції комунікативного підходу.

Варто підкреслити, що майбутні фахівці повинні володіти поняттями та теоріями загальної лінгвістики та її галузями наук (фонетика, фонологія, морфологічний аналіз, лексикологія, семантика) так само як мовними науками (теорія висловлювання, прагматика, аналіз дискурсу, текстуальна лінгвістика, аналіз дискурсу в дії).

Ми вважаємо, що використання усіх цих принципів які містить комунікативний підхід, дозволить майбутньому викладачу французької іноземної мови активно діяти у своєму власному навчальному процесі. Але слід пам'ятати також, що викладання лише теорії може призвести до певних проблем, що лінгвістичні курси повинні бути розроблені для того, щоб показати як майбутній викладач-філолог повинен подавати свої знання студентам в процесі викладання французької мови на різних рівнях.

Література:

1. Зимняя И. А. Ключевые компетентности как результативноцелевая основа компетентностного подхода в образовании. Авторская версия / И. И. Зимняя. – М. : Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 2004.– 42 с.

2. Майєр Н. В. Структура методичної компетентності майбутнього викладача французької мови / Н. В. Майєр // Проблеми сучасної педагогічної освіти. Сер. : Педагогіка і психологія. – Зб. статей. – Ялта : ПБВ КГУ, 2014. – Вип. 42. – Ч. 3. – С. 128–135.
3. BÉRARD, E. (1991). L'approche communicative. Théorie et pratiques. Coll. Didactique des langues étrangères. – Paris : CLÉ International.
4. BERTHOUD, A.-C. et B. PY (1993). Des linguistes et des enseignants. Maîtrise et acquisition des langues secondes. Coll. Exploration. – Berne : Peter Lang.
5. CUQ, J.-P. (sous la dir. de) (2003). Dictionnaire de didactique du français langue étrangère et seconde. ASDI. Paris : CLÉ International.
6. GERMAIN, C. (1993). Évolution de l'enseignement des langues: 5000 ans d'histoire. Coll. Didactique des langues étrangères. – Paris : CLÉ International.
7. KERBRAT-ORECCHIONI, C. (1990). Les interactions verbales. Tome 1. Coll. Linguistique. – Paris : Armand Colin.
8. PEYTARD, J. et S. MOIRAND (1992). Discours et enseignement du français -les lieux d'une rencontre. Coll. F. – Paris : Hachette.
9. TAGLIANTE, C. (1994). La classe de langue. Coll. Techniques de classe. – Paris : CLÉ International

УДК 372.881.1

Л. М. Штохман,

Тернопільський національний економічний університет, м. Тернопіль

КРЕАТИВНІСТЬ НА ЗАНЯТТЯХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Розглянуто явище креативності як спосіб успішного оволодіння іноземною мовою. Висвітлено принципи та особливості креативності у навчанні іноземної мови. У цьому контексті, базуючись на працях західних методистів, проаналізовано передумови ефективної творчої діяльності у навчальному процесі. Встановлено, що виконання творчих завдань спонукає студентів до толерантного сприйняття різних способів їх вирішення.

Ключові слова: креативність, навчання, іноземна мова, творча діяльність.

Рассмотрено явление креативности как способ успешного овладения иностранным языком. Высветлены принципы и особенности креативности в изучении иностранного языка. В этом контексте, основываясь на работах западных методистов, проанализированы предпосылки эффективной творческой деятельности в учебном процессе. Выявлено, что выполнение творческих заданий побуждает студентов к толерантному восприятию разных способов их решения.

Ключевые слова: креативность, обучение, иностранный язык, творческая деятельность.

The article deals with the concept of creativity as a mode of efficient foreign language acquisition. Highlighted are the principles and features of creativity in a foreign language teaching. In this context, the prerequisites of efficient creative activities described by foreign training coordinators are presented. It is revealed that creative tasks encourage students to tolerantly percept different ways to solve them.

Key words: creativity, training, foreign language, creative activity.

Як відомо, стиль мислення закладається з дитинства, а в студентські роки продовжується формування творчої особистості, здатної до генерування і використання нових ідей, задумів, нових підходів, нових рішень. Вагому роль у цьому відіграє постійна підтримка навчальної діяльності, її сприятливого емоційного клімату. Активізація навчання відбувається завдяки активному використанню психологічних, особистісних можливостей, якими володіють викладач та студенти. Творча робота у вивченні іноземної мови підвищує самооцінку студентів, коли вони бачать власні рішення тих чи інших питань, результатом чого стає справжня комунікація і співпраця.

Креативність – сума інтелектуальних та особистісних особливостей індивіда, який здатен генерувати нові, оригінальні ідеї, знаходити нетрадиційні та нестандартні способи вирішення проблемних завдань. Творчість як синонім креативності базується на розвинених, мисленні, уяві, інтелекті. Як зазначає О. Дубасенюк, на даний час креативність розглядається як функція цілісної особистості, що не зводиться до інтелекту, залежна від цілого комплексу її психологічних характеристик [1, с. 125].

Вивченням питання креативності у вітчизняній психолого-педагогічній науці займалися В. Моляко, М. Папуча, Я. Пономарьов, М. Савчин, у світовій – Г.Ю.Айзенк, Ф.Баррон, Д.Векслер, М.Вертгеймер, Дж. Гілфорд, Х. Грубер, Р. Крачфілд, А. Маслоу. Педагогічні проблеми розвитку творчої компетентності вивчали Т. Базаров, А. Бермус, О. Дубасенюк, Г. Мешко, М. Морайс. Питання розвитку творчості при вивченні іноземної мови досліджували І. Бім, Р. Горбуліна, І. Зимняя, С. Максим'юк та інші [1; 6; 7].

Метою нашої статті є огляд сучасних досліджень іноземних науковців з питання креативності на заняттях іноземної мови.

Активізація навчальної діяльності значним чином залежить від викладача, який створює умови для позитивної і дружньої атмосфери на занятті. Цьому питанню присвячені праці Judit Fehér, яка стверджує, що навіть саме вживання мови вже є творчою дією: ми перетворюємо думки на мову, яку можна почути чи побачити. Ми здатні утворювати речення і довгі тексти, які не чули і не бачили раніше. Коли ми даємо студентам творчі завдання, ми тренуємо їх додаткове вміння – вміння творчо думати. Для виконання творчих завдань студенти використовують мову як засіб, в її першочерговій функції. Це готує їх до застосування мови поза аудиторією. Такі завдання урізноманітнюють роботу в аудиторії завдяки врахуванню особистих ідей і талантів кожного.

Roger von Oech визначає чотири основні ролі у творчому підході і називає їх Дослідник, Митець, Суддя і Воїн. Ці метафори передусім представляють різні способи мислення під час творчої діяльності. Для створення атмосфери вивчення мови, сприятливої для творчої діяльності, необхідно з'ясувати свої творчі ролі [9, с. 68].

Дослідник – це роль для пошуку нової інформації та ресурсів. Дослідник читає книги, журнали, розмовляє з людьми, колекціонує речі, відвідує бібліотеку, заходить в інтернет, тобто збирає матеріали та інформацію.

Митець – це наша роль для перетворення цих ресурсів та інформації на нові ідеї. Зазвичай креативність обмежують до функції обдумування, хоча не приймаючи до уваги три інших, крім красивих ідей нічого створити не вдасться.

Суддя – наша роль для оцінювання переваг ідей і прийняття рішення про подальші дії. Наш суддя повідомить нам, котра з ідей найкраще відповідає меті і котра є можливою в умовах обмежених ресурсів, часу чи можливостей.

Роль Воїна призначена для втілення ідей в життя. Воїн здійснить план, який Суддя обрав з-поміж ідей, які надав Митець, використовуючи інформацію і матеріали, зібрані Дослідником. Ці якості в різних пропорціях представлені в кожному з нас. Базуючись на них, студенти можуть створювати різну навчальну атмосферу і творчий процес.